

قانون الحاق یک ماده به عنوان ماده ۲۴۷ به قانون مالیاتهای

مستقیم

بخشنامه

قانون الحاق یک ماده به عنوان ماده 247 به قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند ماه 1366 و اصلاحات بعدی آن که در جلسه مورخ 1388 / 2 / 20 مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 1388 / 2 / 30 به تأیید شورای نگهبان رسیده و در روزنامه رسمی کشور شماره 18726 مورخ 1388 / 3 / 28 منتشر شده است و با توجه به ماده 2 قانون مدنی از تاریخ 13 / 4 / 1388 لازم الاجرا می باشد، به پیوست ابلاغ می گردد.

محمد قاسم پناهی
معاون فنی و حقوقی

شماره: 51520

تاریخ: 1388 / 03 / 25

پیوست:

وزارت امور اقتصادی و دارایی

قانون الحاق یک ماده به عنوان ماده 247 به قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند 1366 و اصلاحات بعدی آن که در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ بیستم اردیبهشت ماه یکهزار و سیصد و هشتاد و هشت مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 30 / 1388 / 2 به تأیید شورای نگهبان رسیده و طی نامه شماره 12112 / 278 مورخ 1388 / 3 / 9 مجلس شورای اسلامی واصل گردیده است، به پیوست جهت اجرا ابلاغ می گردد.

محمود احمدی نژاد
رئیس جمهور

شماره: 278 / 12112

تاریخ: 1388 / 03 / 09

پیوست:

جناب آقای دکتر محمود احمدی نژاد
رئیس محترم جمهوری اسلامی ایران

در اجراء اصل یکصد و بیست و سوم (123) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران قانون الحاق یک ماده به عنوان ماده 247 به قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند 1366 و اصلاحات بعدی آن که با عنوان طرح به مجلس شورای اسلامی تقدیم گردیده بود با تصویب در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ 1388 / 2 / 20 و تأیید شورای محترم نگهبان به پیوست ابلاغ می گردد.

علی لاریجانی

شماره: 278 / 12112

قانون الحاق یک ماده به عنوان ماده 247**به قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند 1366 و اصلاحات بعدی آن**

ماده واحده- متن زیر به عنوان **ماده 247** به قانون مالیاتهای مستقیم مصوب اسفند 1366 و اصلاحات بعدی آن الحاق می گردد:

ماده 247- آراء هیأت‌های حل اختلاف مالیاتی بدوی قطعی و لازم الاجراء است. مگر اینکه ظرف مدت بیست روز از تاریخ ابلاغ رأی بر اساس **ماده 203 این قانون** و تبصره‌های آن به مؤدیاز طرف مأموران مالیاتی مربوط یا مؤدیان مورد اعتراض کتبی قرار گیرد که در این صورت پرونده جهت رسیدگی به هیأت حل اختلاف مالیاتی تجدید نظر احاله خواهد شد. رأی هیأت حل اختلاف مالیاتی تجدید نظر قطعی و لازم الاجراء می باشد.

تبصره 1: مؤدی مالیاتی مکلف است مقدار مالیات مورد قبول را پرداخت و نسبت به مازاد بر آن اعتراض خود را در مدت مقرر تسلیم کند.

تبصره 2: نمایندگان عضو هیأت‌های حل اختلاف مالیاتی نباید قبلاً نسبت به موضوع مطروحه اظهار نظر داشته یا رأی داده باشند.

تبصره 3: در صورتی که رأی صادره هیأت بدوی از سوی یکی از طرفین مورد اعتراض تجدید نظر خواهی قرار گرفته باشد در مرحله تجدید نظر فقط به ادعای آن طرف رسیدگی و رأی صادر خواهد شد.

تبصره 4: آراء قطعی هیأت‌های حل اختلاف مالیاتی به استثناء مواردی که رأی هیأت حل اختلاف مالیاتی بدوی با عدم اعتراض مؤدی یا مأمور مالیاتی مربوط قطعیت می یابد برابر مقررات **ماده 251 این قانون** قابل شکایت و رسیدگی در شورای عالی مالیاتی خواهد بود.

تبصره 5: سازمان امور مالیاتی کشور اجازه دارد شکایت کتبی مؤدیان مالیاتی از آراء هیأت‌های حل اختلاف مالیاتی صادره تا تاریخ تصویب این ماده که در مهلت قانونی به مرجع مالیاتی ذی ربط تسلیم شده است را یک بار به هیأت‌های حل اختلاف مالیاتی تجدید نظر به منظور رسیدگی و صدور رأی مقتضی احاله نماید.

تبصره 6: در مواردی که شکایت مؤدیان مالیاتی از آراء هیأت‌های بدوی از طرف هیأت حل اختلاف مالیاتی تجدید نظر رد شود و همچنین شکایت از آراء هیأت‌های تجدید نظر از طرف شعب شورای عالی مالیاتی مردود اعلام شود، برای هر مرحله معادل یک درصد (1%) تفاوت مالیات موضوع رأی مورد شکایت و مالیات ابرازی مؤدی در اظهارنامه تسلیمی، هزینه رسیدگی تعلق می گیرد که مؤدی مکلف به پرداخت آن خواهد بود.

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده در جلسه علنی روز یکشنبه مورخ بیستم اردیبهشت ماده یک هزار و سیصد و هشتاد و هشت مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ 30 / 2 / 1388 به تأیید شورای نگهبان رسید.